

VESZÉLYES IDŐK, SZESZÉLYES ÉLVEZETEK

Szöveg Text by **Josephine Baan**
Fotó Photography by **Robert Carter, Arttu Merimaa**

Ma minden másnak tűnik. Megérkeztek a nyár első sugarai, ahogy tengerészkek ruhámban baktatok a város utcáin. A tegnapi ital lüktetése ellenére könnyűnek és fittnek érzem magam. Idegenek köszöntenek egy intéssel, az utat elárasztják a karamellizált testek.

Reggel 7-kor mentem el a buliból. Hajnali 5 körül lehetett, mikor végre találtam egy kényelmes zugot, és bevackoltam magam egy gyors hunyásra. „Kezdek túl öreg lenni ehhez” – gondoltam magamban.

Az éjszaka megteremtí, amit a nappal nem visel el, az élvezet hajítja a minden lehetséges karniváli megtestesülését. Egy minden logikát megtagadó, ideiglenes fekete lyuk. Felfüggesztett szürrealitás. Az alkohol és izzadság önkéntelen mámorában a közös öröm az igazi bódulat. Belőttük magunkat élvezettel és az intimitás kötetlen terével. A felszabadító, kitejlesztő eufória elmosza a személyes és társadalmi határokat – legalábbis míg félkel a nap.

A hedonizmus eredeti célja az élvezet keresése, ami az emberi természet szerves része. A nagyobb kihívás az átállásban – ha nem az éleslátásban – rejlik; az élvezetek habzsolása és ezzel fenntartása, mert nem minden élvezet született egyenlőnek. Az egyik ember élvezete olykor a másik gyötrelme, egy örökös huis clos helyzet, mely hatással van nemcsak az emberiségre, de a természetre, igazságra és az élet ígéretére egyaránt.

Ezekben az időkben művészként gyakran gyötör a gondolat, hogy a művészet nem elég. Egy rendszerben, amely képes az egészségügyet és az oktatást is kapitalizálni, a művészet sem kivétel. A hedonizmus kiváló példa erre; a kortárs művészet megy át ugyanis talán a legszélsőségesebb kiárusításon, mikor a fényűzést és az önhitt mértéktelenséget ünnepli.

Mindazonáltal történnek bámulatos dolgok, méghozzá többnyire a legkisebb szinten. Barátaim és munkatársaim gyakran emlékeztetnek rá, hogy az idealista lelkelet még nem halt el, hogy a művészet még mindig képes a kritika, a szeretet és a változás ösztönzésére. Legyen az könyörtelen és szüntelen vizsgálódás, szerény sikerek vagy vétkek ünneplése, ezek az emberek nem tévesztik össze az élvezetet a sikerrel, vagy a sikert a tőkével. Az élet művészete táplálja a művészet életét, ami által a személyes valóban politikaivá is válik.

„AZ ÉLVEZET A LEGNAGYOBB FORRADALOM” – jelentette ki Lydia Lunch egy egyetemi előadáson. A Teenage Jesus and the Jerks punkzenekar egykori hírhedt énekesnője rövid szünet után nevetve hozzátette: „ÚGYHOGY TÁRJÁK SZÉT A LÁBAIKAT, HÖLGYEIM!”

Az élvezet politikáját nem szabad alábecsülni; a kollektív hedonizmus a társadalmi változások erőteljes katalizátora lehet. Nem a kapitalista paradigmában rejlő fogyasztói hedonizmus, hanem az élvezet átörökítése, mely köteleket teremthet, ideálokat pörgethet fel, és életet adhat. A közös élvezetekben való elmerülésen keresztül elkövetett vétkek egy régi példája a karnevál ünneplése. Az igazi felfordulás hedonista idejét, a szerepek felcserélődését jelöli a karnevál.

A közös ünneplések energiája és kreativitása a változás katalizátoraként szolgált a történelem során. Az 1968. májusi felkeléseket követően a Párizs falait elárasztó graffitik egyike a sok példának. A graffitik azt kiáltották: „jouir sans entraves”; a kifejezés „korlát nélküli élvezet”-et és „korlát nélküli orgazmus”-t jelent. A közös élvezetek nemcsak spontán bajtársiasságot formálnak, hanem egyfajta autonómiaérzetet is, mely megnyomja fantáziánk ámokfutásának katalizátorgombját. A játékoság, abszurdítás, humor és öröm a politikai, kulturális és társadalmi akciók vizionárius stratégiáivá váltak, különösen kritikai szemzőgből nézve.

„Miért van ilyen kevés öröm az életünkben?” – kérdezem magamtól gyakran. Ugyan sok élvezet lehet káros, de semmi sem öl meg gyorsabban, mint az élvezet nélküli élet. Egy idős bácsi jut eszembe, akivel a budapesti művészeti gyakorlatom során találkoztam, és a kérdésemre, hogy milyen volt a szovjet uralom idején élni, azt felelte: „Viceket meséltünk egymásnak a villamoson, neveltünk kicsit. Mi mást tehettünk volna?”

Az élvezetek keresése egyre inkább csak annyit jelent, hogy új eszközöket keresünk a lélegzéshez. És lélegeznünk muszáj. A modern lét szmogján, a fojtogató homogenizáláson és a korlátozott reményen keresztül; lélegeznünk és élveznünk muszáj.

Úgyhogy tájadják szét a lábukat, karjukat, elméjüket és szívüket, hölgyeim és uraim; ezekben a veszélyes időkben is meg kell találnunk az olykor szeszélyes élvezeteket!

Everything looks different today. It's the first burst of summer, and I'm ambling down the city in my navy dress. Despite the throb of last night's booze, I feel light and agile. Strangers wave in greeting, the pavement is flooded with caramelized bodies.

It was 7am when I left the party. It must have been about 5am when I found a soft spot and curled up for a bombed nap. "I'm getting too old for this," I thought to myself.

Night gives birth to what day can't bear, pleasure being the vehicle behind periodic carnivalesque manifestations of everything is possible. (this sentence doesn't really make sense anymore w/o original previous paragraph – tried to adjust not sure it works) A nocturnal temporary black hole defying all logic. Suspended surreal. Amid an involuntary haze of alcohol and sweat, the real intoxicating factor is shared bliss. We are high on pleasure together and the unrestricted space of intimacy it creates. Personal and social boundaries blur in a liberating, constructive euphoria – at least until sunrise.

The original objective of hedonism is the pursuit of pleasure, integral to human nature. A bigger challenge lies in converting, if not discerning, sustaining pleasures from consuming pleasures; because not all pleasures are created equal. Between the carnal and the spiritual, what nurtures us in life is both subjective as well as foisted upon us. One person's pleasure is the other person's torment, a perpetual Huis Clos scenario affecting not only humankind but also nature; justice; the promise of life. At some point the party's over, and most of us are left with a gargantuan hangover.

Living in the time we are, as an artist I am often pestered by the thought that art is not enough. In a system that manages to even capitalise on healthcare and education, art is no exception. Hedonistic par excellence, contemporary art has been commodified perhaps to its most extreme, celebrating opulence and hubristic excess.

Nevertheless, astonishing things do happen and usually on the smallest scale. In my circle of friends and colleagues I am repeatedly reminded that the idealistic spirit has not yet perished, and that art can still incite critique, reciprocity, love or change. Engaging in ruthless, ceaseless inquiry and rejoicing at modest triumphs or transgressions; these people do not mistake pleasure for success, nor success for capital. The art of living feeds the life of art, the personal is political indeed.

“PLEASURE IS THE GREATEST REBELLION,” Lydia Lunch once claimed at a university lecture. After a short pause, the notorious former frontwoman of Teenage Jesus and the Jerks added with a burst of laughter: “SO SPREAD YOUR LEGS LADIES!”

Though not an obvious equation, the politics of pleasure are not to be underestimated; collective hedonism can be a powerful catalyst for social change. Not the consumptive hedonism in the capitalist paradigm, but the perpetuation of pleasure in way that it forms bonds, energizes ideals and gives life. An age old example of transgression through shared indulgence is the celebration of carnival. A hedonistic time of topsy turvy, carnival marks the reversal of roles and .is closely linked to protest. Under the guise of merriment and shielded by the mask, outright defiance is on public display.

Throughout history, the energy and creativity of collective celebration has operated as a catalyst for change, both in art as well as in life. Graffiti reading “jouir sans entraves” was found sprawled across Paris walls during the May 1968 revolts, translating dually to “pleasure without restraint” and “orgasm without restraint.” - one example out of many. Pleasure, when shared, not only forms spontaneous camaraderie, but it can also establish a sense of autonomy that permits the imagination to run amok. Playfulness, absurdity, humour and joy become visionary strategies for political, cultural and social action, particularly when it departs from a point of critique.

So the question I'm asking myself is: “Why are we having so little fun?” Though celebration might seem out of place in darker days, and somemany things that are fun may be bad for you, nothing will kill you faster than no fun at all. We need pleasure in order to withstand. I can't help but think of an old man I met whilst doing an art residency in Budapest, who in answer to my question of what it was like to live under Soviet rule said: “We told each other jokes on the tram, had a bit of a laugh.

Increasingly, finding pleasure amounts to simply finding new ways to breathe. And breathe we must. Through the smog of modern existence, the strangling homogenization and limited hope; breathe we must. So spread your legs, arms, eyes, ears, mouths, minds and hearts, ladies and gentlemen; for desperate times ask for disparate pleasures!

DESPERATE TIMES, DISPARATE PLEASURES!